

ת"פ 18365/03/13 - מדינת ישראל נגד ט ו

בית משפט השלום ברחובות

13 אפריל 2015

ת"פ 18365-03-13 מדינת ישראל נ' ו

בפני כב' השופט מנחם מזרחי
המאשימה
נגד
הנאשם
ט ו

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד ליאל אהרוני

ב"כ הנאשם עו"ד אדנקו סבחת

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עדות מפי הסברה, מתייחסת לעדותו של מומחה, המתבקש להעיד על מסקנותיו, ואילו כאן לפני עדה המעידה על עובדות, ובהחלט ניתן לשאול אותה, האם הנאשם היה רציני כשאמר את הדברים, שכן היא ראתה את טון הדברים, הביטה בפניו, וכיוצא בהם, על כן השאלה מותרת.

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ה, 13/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

עמוד 1

החלטה

אני פוסק לעדה הגב' א' ו' 200 ₪ הוצאות.

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ה, 13/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

השאלה מותרת, אולם מעבר לכך, אם המאשימה מבקשת לחשוף דרך שאלה זו נתונים שאסורים בחשיפה, אז אזכיר למאשימה את חובתה לנהל את ההליך בצורה הוגנת.

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ה, 13/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

ב"כ המאשימה, בשאלותיה, היא "משכה" את הנאשם להעיד על אופיו, והיה זה משאלתה הראשונה בחקירה הנגדית.

אני אוסר על ב"כ המאשימה לנקוט בקו זה של שאלות.

עמוד 2

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ה, 13/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

הנאשם הואשם בשתי עבירות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ונסיון תקיפת בן זוג לפי סעיפים 25 + 379 + 382(ב) לחוק הנ"ל.

נטען, כי ביום 21/12/12 בשעות הערב המאוחרות א"ם הנאשם על זוגתו, בכך שאמר לה "על גופתי המתה שאת תתחילי לעבוד בשעה 6", בהמשך ניסה לתקוף אותה ביריקה, בהמשך א"ם עליה פעם נוספת, בכך שהרים את בקבוק הוויסקי לעברה, ואמר לה "עוד שניה אני גומר אותך זה יסתיים באסון, אין לי כוחות יותר...".

בבית המשפט נשמעו שני עדים בלבד: המתלוננת אשר מסרה את גרסתה, ולעומתה הנאשם שמסר את גרסתו.

הזהרתי את עצמי, כמצוות הדין, שמדובר בעדות יחידה, הדורשת הנמקה מיוחדת.

אני מקבל את עדות המתלוננת ומבכרה על פני עדותו של הנאשם, מהנימוקים הבאים:

ראשית, לא עמדה בפני "מילה כנגד מילה" כטענת ב"כ הנאשם, אלה גרסה סדורה של המתלוננת וכנגדה ריק, כלומר חוסר גרסה ביחס למה שנאמר באותה פגישה.

המתלוננת מסרה תיאור מלא של אותה שיחה, ואפנה בעניין זה לעמוד 7 שורות 25-28 "הוא הניף את הבקבוק, ירק גם לכיוון שלי, אבל לא פגע... אמר עוד מעט, זהו, עוד מעט יהיה אסון פה...". וכן, אפנה לעמוד 8 שורות 5-7, עמוד 8 שורה 30 בדבר הנפת הבקבוק ואמירתו של הנאשם "את גמרת את הכוחות שלי", וכן לעמוד 9 שורה 6, בדבר האמירה "על גופתי המתה", שלמרות שנאמרה בעדותה לאחר הליך של ריענון זיכרון, התרשמתי, כי הליך זה לא נטע במוחה את עדותה, אלא אירוע ואמירה, שאכן נאמרה, בזמן אמת, הם אלו שנטעו בזיכרונה, והעובדה כי לא אמרה זאת, מיד, בחקירה הראשית, אין לשייך אותה, אלא לחוסר רצונה של המתלוננת, להפליל את הנאשם.

מנגד, העיד הנאשם כי הוא אינו זוכר את הדברים שנאמרו. אפנה בעניין זה לעדותו בעמוד 16 שורה 24 "אני לא יכול לזכור מילה במילה" וכן לעמוד 17 שורה 30, וכן לעמוד 18 שורה 5 "זה ממה שאני מכיר את עצמי, אני יודע שאני לא יעשה את זה, למרות שאני לא זוכר בוודאות..." וכן לעמוד 18 שורות 9-11, וכן לעמוד 19 שורה 20, לעמוד 19 שורה 29 "אמרתי הייתה שיחה, יכול להיות מתוך השיחה יצא וויכוח... אני לא הרגשתי שהיה משהו", וכן לעמוד 22 שורות 21,26, המדברים בעד עצמם: "מה שאני צריך לזכור אני זוכר. יש דברים שאת שואלת אותי ואני לא יודע אם היו".

הנה כי כן, לא רק שהנאשם אינו מוסר גרסה לגבי הדברים שהוחלפו, הוא אינו שולל את האפשרות, כי יתכן ואמר דברים, רק אינו זוכר אם אמר אותם.

בנסיבות אלה, כאשר מצויה בפני בית המשפט גרסה סדורה, אמינה של מתלוננת, בעלת זיכרון מוחשי מן האירוע, ומנגד לה היעדר זיכרון, לא נותר אלא להעדיף את הגרסה הפוזיטיבית, הכוללת תיאור מובנה, שניתן להעמידו במבחן ובכללים של הגיון.

אציין, כי עובדות כתב האישום מצויות בעדותה ואפנה בעניין זה לעמוד 9 שורה 6, ביחס לעובדה אחת, לעמוד 7 שורה 26 ביחס לעובדה השנייה, לעמוד 8 בשורה 6 ביחס לעובדה שלוש.

שנית, המתלוננת העידה באופן ברור, שאינו מבקש להפליל את הנאשם, יתר על המידה אלא מסרה דברים כהווייתם, שניכר כי התרחשו. כך, למשל, אפנה לחוסר רצונה להעיד, וכי המעמד בבית המשפט לא נעים לה. ראו בעניין זה עמוד 8 שורה 18, עמוד 12 שורה 11, עמוד 14 שורה 30 "תסגרו את התיק, מספיק לי כבר, אני לא יכולה להגיד יותר מזה". בעניין זה, אציין כי המתלוננת העידה שהנאשם ירק לעברה, אך לא פגע בה, אלא ברצפה (עמוד 15 שורות 1-3). אילו חפצה המתלוננת להפליל את הנאשם יתר על המידה, היתה מספרת כי היריקה פגעה בה. זו דוגמא אחת מיני רבות.

שלישית, המתלוננת העידה גם דברים העומדים לזכותו של הנאשם. כך למשל, העידה כי הנאשם ביקש ממנה סליחה, ראו עמוד 14 שורה 4, וכן עמוד 11 שורה 16, בדבר אמירתו של הנאשם שהוא מוכן לתמוך בה.

רביעית, מעבר למה שתיארתי ביחס לנאשם, התרשמתי כי אובדן הזיכרון שלו היה חלקי, יזום, ולא משום שהיה נתון תחת השפעת האלכוהול, באותה עת, שכן היעדר גרסה מצא ביטוי גם בהודעתו במשטרה - ת/1, למחרת, ואין ספק שבעת מסירת העדות לא היה נתון תחת השפעת אלכוהול.

חמישית, גם המתלוננת, וגם הנאשם מסרו כי הנאשם לאחר המקרה, ביקש את סליחת המתלוננת. הנאשם העיד כי ביקש את סליחתה מיד לאחר מכן (עמוד 19 שורות 5-8). אם גרסתו של הנאשם נכונה, וכל מה שהיה בן הצדדים הוא שיחה, רגועה, על מי מנוחות, מבלי הרמת קול, ומבלי שפגע בה בדבריו, אלא, שיחה לגיטימית אודות דרך הטיפול בילדים, מדוע זקוק הנאשם לבקש את סליחתה. גם אם אניח, כי יתכן וביקש את סליחתה, משום שהעליב אותה בדבריו, כאשר אמר לה כי הוא חושב שהיא יוצאת בבוקרו של יום, לא למטרת עבודה, אלא להיפגש עם גבר זר, הרי שגם לגרסתו, בעדותו, הוא לא העליב אותה, לא אמר לה את הדברים, כלומר גם בעניין זה לא הייתה סיבה להתנצלותו.

על כן אני מקבל את גרסתה של המתלוננת בעדותה וקובע, כממצא כי הנאשם אמר את דברי האיום, וניסה לתקוף אותה ביריקה.

ועתה, לעניין טענת ההגנה של הנאשם, טענת השכרות:

אכן, שכרותו של אדם משמשת לו הגנה, באשר היא שוללת קיומו של יסוד נפשי, מסוג מחשבה פלילית, מסוג של כוונה.

עבירת האיומים, ונסיון התקיפה, הן עבירות הדורשות יסוד נפשי תכליתי, מסוג של כוונה.

הפסיקה קבעה כי לא ניתן לגבש את עבירת האיומים, ובכלל זה עבירת נסיון תקיפה, כאשר אדם נתון במצב דברים של שכרות (רע"פ 3480/09 מלכה נ' מ"י - פסקה 9 - הסכמת המדינה - 14.3.10 וכן ע"פ (חיפה) 18028-12-10 קדריה נ' מ"י - 7.7.11).

ואולם, במקרה העומד בפני, מבחינה עובדתית לא הוכחה רמה גבוהה של שכרות השוללת את אותו יסוד נפשי.

ראשית, הנאשם לא העיד כי היה שיכור (עמוד 21 שורה 19, עמוד 21 שורה 27 - "אני לא יכול להגיד לך אם הייתי שיכור או לא").

שנית, הנאשם מסר כי שתה אלכוהול, ועניין זה מוסכם על הצדדים, אך לא היה במצב כזה, שלא יכול היה לעמוד על רגליו, או שעמד על רגליו בצורה בלתי יציבה (עמוד 21 שורות 28-31).

שלישית, המתלוננת עצמה העידה כי הנאשם לא היה שיכור (עמוד 12 שורה 3).

רביעית, הנאשם העיד כי שתה שתי בירות אצל המכרים, אליהם הלכו השניים, ועדיין יכול היה לחזור אל ביתו ברגל, בבית שתה כמות של וויסקי, אך היה זה יחד עם חברו, עד אשר נותרה בבקבוק כוסית אחת (עמוד 17 שורה 23). אין לדעת, כמה אלכוהול ספג הנאשם, עד כדי שתקים לזכותו את הגנת השכרות.

חמישית, ב"כ הנאשם טענה כי עדותה של המתלוננת, אינה הגיונית, גם במובן זה שדברים שאמר הנאשם, בדבר הדאגה למתלוננת, אינם מתיישבים עם העובדה כי איים עליה, ובנוסף, ניתן ללמוד מן הסיטואציה שהנאשם היה שיכור. יש לדחות טענה זו - אדם יכול לומר גם דברי דאגה, וגם דברי איום כאחד. ראוי לזכור בעניין זה, כי עבירת האיומים דורשת יסוד נפשי של הקנטה, ודי בכך, אין צורך דווקא בכוונת פגיעה.

לאור כל האמור, אני מקבל את עדות המתלוננת, כעדות אמינה, וקובע כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום, אני דוחה את גרסתו של הנאשם, שאינה מכילה עובדות פוזיטיביות לעניין השנוי במחלוקת, קובע כי הרקע לשיחה היה הדאגה לילדים (כפי שהעידה המתלוננת מיד בעמוד 7 שורות 22-24) ולא הטענה כי חשד שהיא בוגדת בו, ומרשיע את הנאשם בעובדות ובעבירות המיוחסות לו.

התוצאה:

אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניסיון תקיפת בן זוג לפי סעיפים 25 + 379 + 382(ב) לחוק הנ"ל.

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ה, 13/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר הליך של הבאת ראיות, כפי שפירטתי בהכרעת הדין, ואין לי אלא להפנות להכרעת הדין.

מתחם הענישה בעבירות אלו, נוכח האינטרס המוגן, שהוא שמירה על בטחונה ושלומה של זוגתו, לאור פסקי דין מכל הערכאות, לאור חומרת המעשים המתוארים, נע בין מאסר מותנה, לבין מספר חודשי מאסר בפועל.

אני שוקל לחומרה:

העובדות המתוארות בהכרעת הדין.

העובדה כי הנאשם ניהל משפט, ובכך אילץ את המתלוננת להעיד ולשחזר את הארועים. ניכר היה כי המעמד קשה למתלוננת, אך עיקר הקושי טמון היה, דווקא באמירותיו הפוגעניות והמעליבות, מעבר לאמרות אשר גיבשו את העובדות המפלילות.

עמוד 6

לחובת הנאשם שתי הרשעות קודמות, רלבנטיות, שאחת מהן היא עבירה של תקיפת בן זוג, אולם מדובר בהרשעות ישנות מאד, מן השנים 2002 ו- 2006.

אני שוקל לקולא:

הארוע משנת 2012.

העבירות נבעו בלא תכנון קפדני, אלא כהתרחשות "מתגלגלת".

העובדה כי הנאשם אמר את הדברים והתנהג כפי שהתנהג, נוכח השפעת אלכוהול.

הנאשם ביקש סליחה מיידית.

שמעתי כי הנאשם הינו אב הדואג לילדיו.

השיחה, שבמסגרתה השמיע את מילות האיום, נבעה מדאגה כנה לילדים, כפי שקבעתי בהכרעת הדין, ולא ממניע אחר.

מבלי להקל ראש באמור בכתב האישום, ומן הצורך להעניק סיוע לנשים מוכות, בדרך של ענישה חמורה, ניסיון התקיפה אינו ברף העליון (יריקה).

שמעתי כי הנאשם עובד לפרנסתו.

שמעתי כי מאז הארוע היחסים בין בני הזוג תקינים.

על כן, כאשר משקללים את הנתונים דלעיל, מגיעים למסקנה, כי יש להטיל על הנאשם ענישה צופה פני עתיד, מן הרף התחתון של המתחם.

אני גוזר על הנאשם את העונש הבא:

מאסר למשך 3 חודשים, שאותו לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך שלוש שנים מהיום, את אחת מן העבירות בהן הורשע, כלומר ניסיון תקיפת בת זוג ואיומים, ובנוסף שלא יעבור עבירות של תקיפת בת זוג ואיומים כלפי בת זוג.

נוכח מצבם הכלכלי של בני הזוג, וההבנה כי הטלת קנס תרביץ גם על המתלוננת, איני מטיל על הנאשם קנס.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ה, 13/04/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם מזרחי , שופט

קלדנית: בת אל/ יפה

הוקלדעלידיבתאלקשרי